

GÖTEBORGS 8:E BAPTISTFÖRSAMLING

DEN KRISTNE I SAMHÄLLET OCH PÅ ARBETET

Efesierbrevet 6:5-9 • Predikan G8B 2023-10-15 (Fågelbergskyrkan) • Johnny Lithell

INLEDNING

Då har vi kommit till det sista textavsnittet i det resonemang som har löpt från mitten av det femte kapitlet. Paulus börjar en ny tanke i det femte kapitlet med att säga i den 18:e versen att församlingen inte ska berusa sig med vin utan i stället låta uppfylla sig av Anden. Sedan ger han en övergripande tillämpning på vad som händer i en församling som är uppfylld av Anden, nämligen vers 21, att de underordnar sig varandra. Det går tillbaka till det han beskrev i det andra kapitlet att skiljemuren är nedriven och fiendskapen mellan judar och hedningar är borta. I den kristna församlingen händer något fantastiskt. Man älskar varandra och underordnar sig varandra.

Därefter går Paulus vidare i tanken om underordning. Han tar tre exempel som alla är mycket vardagliga, det vill säga, relationer till personer som vi har omkring oss hela tiden. Först talar han om underordning i äktenskapet, därefter att barnen ska lyda sina föräldrar och nu kommer han till underordning mellan slavar och deras herrar, som alltså är det sista exemplet innan han går vidare till en ny tanke.

Så det är den text vi har framför oss idag. Och man kan tycka att den är ganska rättfram, vad finns det att säga om den här? Och vad har den med oss att göra?

Men här finns både en svårighet i hur vi ska förstå texten och dessutom skulle jag tro att den avslöjar oss ganska smärtsamt. Så bered dig på en jobbig predikan! Min bön och förhoppning är dock att den verkligen får bli till inspiration för oss och får ge oss en fönyad vision om den värdighet som våra minsta och mest vardagliga sysslor faktiskt har.

Jag delar upp predikan i tre punkter. I den första punkten ska vi fundera lite övergripande på varför Nya testamentet inte tydligt fördömer slaveri och vad det innebär för oss här och nu. Jag kallar den för ”den kristne under tyranni”. I den andra punkten ska vi titta närmare på Paulus uppmaningar till slavarerna i texten, jag kallar punkten ”slavens tjänst för Gud”. Och i den tredje och tre minuter långa punkten ska vi titta på de så kallade herrarnas, det vill säga de överordnades ansvar – jag kallar den punkten för ”den överordnades tjänst för Gud”. Så: ”den kristne under tyranni”, ”slavens tjänst för Gud” och ”den överordnades tjänst för Gud”.

I. DEN KRISTNE UNDER TYRANNI

Det första vi måste lägga märke till i texten är orden ”ni tjänare”.

"Tjänare" är egentligen "slav"

Det grekiska ordet som används betyder "slav". Anledningen att det står "ni tjänare" är att vår bild av slaveri är ganska annorlunda mot det slaveri som Paulus skriver om. Här skulle man kunna fördjupa sig i de olika sorternas slaveri som pågick under den långa historia som Bibeln beskriver, för det skiljer sig en hel del, men jag nöjer mig med att säga att det skiljer sig en hel del mellan det slaveri vi ser reglerat i Mose lag och det slaveri vi ser under romarrikets tid. Men trots det skulle jag ändå tycka att den bästa översättningen vore just "slav", eftersom även om det är olika sorters slaveri och även om de skiljer sig markant från det vi känner till från den amerikanska södern fram till 1865, så var det inte fråga om att en så kallad tjänare bara kunde säga upp sig när han eller hon hade lust och gå och jobba någon annanstans.

Dessutom kunde det skilja sig väldigt mycket mellan olika herrar. En del var rättvisa och goda och andra var fruktansvärda. Så Paulus skriver till verkliga slavar, allt annat är att framställa det vackrare än det verkligheten var.

Det väcker frågan varför Paulus inte tydligare kommenterar orättvisan och orättfärdigheten i att hålla sig med slavar. Varför säger han inget?

Dessutom väcker den här texten fler övergripande frågor. Paulus skriver till personer som är i en struktur där de måste underordna sig en överhet. Men det finns flera sådana strukturer. Det finns sådana strukturer på alla arbetsplatser där flera personer förväntas samarbeta. Dessutom förväntas alla medborgare i ett samhälle underordna sig överheten i samhället. Tänk om dessa strukturer är orättvisa och rent av förtryckande? Hur ska vi som kristna förhålla oss till det?

Den kristnes förhållande till överheten

Låt oss börja med frågan om överheten i samhället. Det finns några texter i Nya testamentet som uttryckligen talar om hur vi som kristna ska förhålla oss till den.

Dels har vi händelsen i Matteusevangeliet 22:a kapitel, vers 15 och framåt. Där kom fariseerna och herodianerna tillsammans fram till Jesus och försökte snärja honom med en kuggfråga. De sade: "Vad anser du? Är det tillåtet att betala skatt till kejsaren eller inte?"

Jesus svarade att de ska "ge då kejsaren det som tillhör kejsaren, och Gud det som tillhör Gud."

En annan text är förstås de första verserna i Romarbrevet 13.

Romarbrevet 13:1-2 (SFB-15)

1Varje människa ska underordna sig den överhet hon har över sig. Det finns ingen överhet som inte är av Gud, och den som finns är tillsatt av honom.
2Den som motsätter sig överheten går därför emot Guds ordning, och de som gör så drar domen över sig själva.

Och sedan har vi Första Petrusbrevet 2:13,

1 Petrusbrevet 2:13-14 (SFB-98)

13Underordna er alla mänskliga myndigheter för Herrens skull, både kejsaren som högste härskare 14och ståthållarna, som är sända av honom för att straffa dem som gör det onda och hedra dem som gör det goda.

Sedan fortsätter han

1 Petrusbrevet 2:18 (SFB-98)

18Ni slavar, underordna er era herrar och visa dem all respekt, inte bara de goda och milda utan även de hårda.

Kom ihåg att när Paulus skrev Romarbrevet 13 var Nero kejsare i Rom. Han var en ond despot som förföljde och torterade kristna i stor mängd. Det är honom och hans onda styre som Paulus uppmanar församlingen att underordna sig.

Det här är den övergripande principen i fråga om hur den kristne bör förhålla sig till överheten i samhället. Att underordna sig den, även om den är grym och omoralisk och vill dig illa. Att lyda dess lagar och betala dess skatter, även om skatten används till att betala dem som försöker att döda dig.

Undantaget från den här principen är när överheten försöker tvinga dig att synda. Vi har de judiska ledarna som försöker förbjuda apostlarna från att tala om Jesus, varpå apostlarna säger att man måste lyda Gud mer än människor och därför fortsatte de att predika om Jesus. Ett annat exempel är i Daniels bok när olika kungar försöker få de judiska männen att tillfälligt överge tillbedjan av Gud för att tillfälligt tillbe en staty. Det kunde de inte gå med på eftersom det vore synd.

Det är undantaget. När överheten försöker tvinga dig att synda. Men så länge överheten inte aktivt försöker tvinga in dig i synd är det ditt ansvar som kristen att underordna dig.

Det går att nyansera lite mer och vi ska återkomma till det om en liten stund, men innan dess vill jag bara visa ett par saker till som är vägledande för vår förståelse i de här frågorna.

Den kristnes identitet i världen

En av dessa saker handlar om den kristnes självförståelse i förhållande till den här världen. I Bibeln betraktas livet i den här världen som av sekundär vikt. Livet här är inte det viktigaste vi har. Aposteln Petrus säger att vi är gäster och främlingar. I Hebreerbrevet 11 får vi en lång beskrivning av Gamla testamentets hjältar i tron och så säger texten att dessa hjältar bekände sig vara gäster och främlingar på den här jorden (vers 13) och att de "väntade på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud skapat och format" (vers 10).

De var främlingar här. De höll löst om livet här eftersom de höll blicken på det kommande. Det ligger helt i linje med både Jesu undervisning och med Paulus som säger i Kolosserbrevet 3:2,

Kolosserbrevet 3:2 (SFB-15)

2Tänk på det som är där ovan, inte på det som är på jorden.

Livet här är kort och flyktigt. Det betyder inte att vi kan ignorera det helt och hållet, inte alls, men vi måste se livet här och nu i rätt ljus. Vi är gäster och främlingar. Som Paulus säger i Filipperbrevet 3:20,

Filipperbrevet 3:20-21 (SFB-15)

20Men vi har vårt medborgarskap i himlen, och därifrån väntar vi Herren Jesus Kristus som Frälsare. 21Han ska förvandla vår bräckliga kropp och göra den lik hans härlighetskropp, för han har makt att lägga allt under sig.

Det innebär inte, återigen, att vi ska negligera den här världen. Vi försöker inte fly bort från den här världen. Men vi håller löst om livet här eftersom vi lever för det kommande.

Bibelns främsta ärende

I ljuset av det är det lättare att förstå varför Bibeln talar så lite om att kämpa mot orättvisor i samhället. Svaret är att Bibelns främsta ärende är att tala om människans förhållande till Gud. Det är det viktigaste. Det är av underordnad vikt om du är en slav eller en kung. Det är faktiskt totalt ointressant vilken position du har i samhället. Den viktigaste frågan i ditt liv är hur du har det ställt med Gud. Är du försonad med honom? Eller försöker du leva som om du själv är din egen herre och frälsare?

Ända sedan långt innan Nya testamentets tid har olika grupper av människor försökt att få kyrkan att hoppa på olika politiska program. Fariseerna har sitt program. Herodianerna har sitt. Det har fortsatt genom hela historien. Vad säger kyrkan om den här politiska frågan? Vad säger kyrkan om konflikten runt Israel? Det finns alltid aktivister som brinner för olika politiska frågor som menar att kyrkans trovärdighet står och faller med att den förbinder sig till dem i deras favoritfråga. Och det finns perioder i kyrkans historia då kyrkan har fungerat som ett politiskt parti, vilket oundvikligen leder till kyrkans förfall.

Mitt ansvar som ordets tjänare är att predika Guds ord rent och klart. Att förkunna det som Gud gett mig ansvar att förkunna så trofast det är möjligt. Dessutom att hjälpa dig som kristen att se vad dessa saker betyder för dig och hur du kan utverka detta budskap i ditt liv så att du kan leva till Guds ära.

Det är inte mitt ansvar att lösa samhällets problem. Det är inte heller kyrkans ansvar. Kyrkans ansvar är att predika evangeliet, som är Guds kraft till frälsning.

Charles Simeon

Det fanns en predikant i den anglikanska kyrkan i Cambridge mellan 1782-1836. Han hette Charles Simeon. Han predikade under hela perioden som Franska revolutionen och därefter napoleonkrigen pågick, mellan 1790 till 1815, det vill säga under 25 år av oroligheter. Inte en enda gång predikade han om krigen. Många blev förbittrade av att han inte gjorde det och många predikanter var helt upptagna av att enbart kommentera krigen. Men i slutänden visade det sig att den som hade en bestående påverkan på hela nationen var just Charles Simeon i sin enkelspåriga vägran att predika något annat än Guds ord. Därför att det var genom förkunnelsen av Guds ord som människor förvandlades.

Evangeliet förvandlar inifrån och ut

Poängen just det: det är evangeliet som skapar en förvandling i människor. Det är en förvandling som sker inifrån och ut. Det är en förvandling som sker genom att människan får en ny natur, ett nytt hjärta. Han ser på sig själv annorlunda och därför kommer han att se på världen annorlunda och det leder honom till att fatta beslut som är annorlunda.

Det innebär att kyrkan hanterar samhällsproblem indirekt, aldrig direkt. Det sker genom evangeliets förkunnelse som i sin tur förvandlar människor som kommer att leva radikalt annorlunda liv.

Whitefield & Wesley

Om vi håller oss kvar i England ett ögonblick så kan vi se att stora samhällsproblem blev lösta i mitten av 1700-talet, vilket i sin tur blev orsaken till att det inte blev någon revolution i England som det blev i Frankrike. Vad berodde den stora förändringen på? Det berodde på att Gud gav en väckelse, delvis genom förkunnelsen av George Whitefield och bröderna

Wesley. De stod utanför gruvorna i Bristol och predikade. De predikade inte om rättvisa arbetsvillkor eller om andra politiska reformer. De predikade om vem Gud är och människans behov av en frälsare i Jesus Kristus. Det förvandlade människor, som i sin tur förvandlade hela samhället.

Den enskildes engagemang

Nu är vi framme vid den där nyanseringen jag nämnde tidigare, och det här är det sista jag ska säga innan vi går till nästa punkt och fortsätter i vår text. Jag beskrev den kristnes ansvar att underordna sig överheten så länge överheten inte försöker tvinga oss till synd. Jag har också talat om kyrkans ansvar att predika evangeliet rent och klart och inte låta sig förknippas med politiska projekt. Det är två viktiga principer.

Samtidigt finns inget som hindrar den enskilde kristne från att engagera sig för att arbeta mot orättvisor och tyranni i samhället. Det måste gå att hålla två tankar i huvudet samtidigt: dels talar Paulus till slavar utan att tala om slaveriets orättvisor. Han uppmanar dem att lyda sina herrar på bästa tänkbara sätt. Och samtidigt finns det utrymme för kristna att kliva fram och använda sin röst för att slaveriet ska avskaffas, eftersom de längtar utifrån Guds ord att ”rätten ska flöda fram som vatten och rättfärdigheten som en ständigt rinnande ström” (Amos 5:24).

Då har vi kortfattat berört flera svåra frågor. Det finns förstås mer att säga om alla dessa frågor, men förhoppningsvis går det att se hur det hänger ihop att den kristne söker att vara en god medborgare också under tyranni, samtidigt som kyrkan motverkar samma tyranni på ett indirekt sätt, nämligen genom evangeliets förkunnelse och inte genom politiska program.

II. SLAVENS TJÄNST FÖR GUD

Nu går vi vidare till den andra punkten och tittar på vad Paulus säger om slavens tjänst för Gud. Jag läser vers 5-7:

Efesierbrevet 6:5-7 (SFB-15)

¶Ni tjänare, lyd era jordiska herrar. Visa dem vördnad och respekt med uppriktigt hjärta, så som ni gör mot Kristus. 6 Var inte ögontjänare som försöker ställa sig in hos människor, utan var Kristi tjänare som gör Guds vilja helhjärtat. 7 Tjäna villigt och glatt, gör det för Herren och inte för människor.

Paulus säger alltså inget annat än att slaverna ska fortsätta vara slavar. Här ger han instruktioner till de som var slavar i församlingen, i hur deras kristna tro tar sig uttryck i deras tjänst som slavar. Men som jag nämnde inledningsvis finns samma lärdomar för alla oss som står under någon form av auktoritet i vår vardag.

Frågan är alltså hur vi som kristna ska leva ut vår tro i de omständigheter vi finns i vardagen, oavsett om omständigheterna är orättvisa eller inte. Jag delar upp svaren i två kategorier, två underpunkter: dels *hur* vi ska göra tjänst och dels *varför* vi ska göra så.

1. Hur vi ska göra tjänst

För det första, *hur* ska vi göra tjänst? Här får du ytterligare fyra underpunkter:

1. *Inte som ögontjänare*

Det första vi kan lägga märke till är att vi *inte ska vara ögontjänare*. Vad innebär det? Det tror jag vi alla förstår. Dels handlar det om att vara på ett sätt när någon ser och på ett annat när man är ensam. Det är ett hyckleri. Men det finns också en princip av att göra så lite som möjligt av vad som förväntas av mig innan jag hamnar i problem. Man siktar alltid på minsta möjliga. Om jag ska ge besked på torsdag så väntar jag till fredag kväll eftersom jag vet att det ändå inte får så stora konsekvenser.

Men detta säger Paulus är oförenligt med en kristen attityd. Inte ens en kristen slav kan bete sig så.

Paulus kommentar om att vi inte ska vara ögontjänare gör att vi behöver ställa frågan till oss själva: vem är jag när ingen ser? Går det att lita på mig? Ger jag sken av att jag gör mer än jag egentligen gör? Håller jag uppe min arbetsmoral när ingen ser eller går jag och prokrastinerar tills det blir panik?

Det var det negativa budet, det Paulus säger att vi inte ska göra. Vad ska vi göra då, i mer positiv mening?

2. *Med fruktan och bävan*

Paulus säger, för det andra, att vi ska lyda våra jordiska herrar och visa dem *vördnad* och *respekt*. Återigen har jag svårt att förstå varför man valt att översätta på det här sättet. Det som står är att vi ska lyda våra jordiska herrar *med fruktan och bävan*.

Det är ett intressant påstående eftersom det används flera gånger i Nya testamentet, och flera gånger av Paulus. Han talar till exempel i 1 Kor 2:3 att han kom till dem svag och med fruktan och mycket bävan. Han använder det igen i 2 Kor 7:15 och även i Filipperbrevet 2:12 där han uppmanar församlingen att arbeta på sin frälsning med fruktan och bävan.

När Paulus talar om fruktan, och särskilt när han gör det för egen del, så är det inte så mycket fråga om att han är rädd för några särskilda personer. Nej, det är ett sätt för honom att tala om allvaret i frågan. När han kom till församlingen i Korinth var han inte rädd för dem, men han bävade inför allvaret att predika evangeliet. Han fruktar att på något sätt felrepresentera sin Herre och frälsare. Han vet att han ska avlägga räkenskap inför Kristus för det evangelium han predikat och därför predikar han med fruktan och bävan.

På ett liknande sätt tycks han säga att det är med slaven i förhållande till sin jordiske herre. Det är en förbluffande tanke: här har vi en slav som gör hushållets tråkigaste och äckligaste och enformigaste sysslor, och Paulus uppmanar denne slav att lyda sin jordiske herre med fruktan och bävan, i samma anda som Paulus själv predikar evangeliet. Det vittnar om vilken värdighet det finns i de enklaste sysslor.

3. *Med uppriktigt hjärta*

Nästa uttryck är att vi ska lyda våra jordiska herrar *med uppriktigt hjärta*. Sedan, i vers 6 står det att vi ska göra det *helhjärtat*.

Det första uttrycket, *med uppriktigt hjärta*, handlar om generositet. Det kan också handla om enkelspårighet, att man är enkelspårig, det vill säga, inriktad på något utan att vara distraherad.

Här finns en lärdom om att använda tiden på ett hederligt sätt. Om du får betalt för att sköta ett arbete så tillhör din arbetstid din arbetsgivare. Det innebär att du inte kan ta en paus hur som helst, inte ens för att evangelisera om du tycker att du får ett sådant tillfälle. Det är klart att det finns olika typer av avtal och överenskommelser där tider och pauser regleras, men den övergripande principen är att du sköter ditt arbete målmedvetet och noggrant utan distraktioner.

Det andra uttrycket, *helhjärtat*, är ordet för själ, vilket är en del av den du är. Du är kropp och själ. Vi översätter det till "helhjärtat" vilket kan vara korrekt, men det är i svagaste laget. Ditt arbete är alltså något som förtjänar hela din uppmärksamhet. Inget slarv eller halvmesyrer.

Predikaren 9:10a (SFB-15)

¹⁰Allt som din hand kan göra ska du göra med kraft.

4. Villigt och glatt

Vi fortsätter till den fjärde och sista frasen i den första kategorin om hur vi ska göra tjänst. Paulus säger *villigt och glatt*.

Återigen påminner vi oss om att Paulus talar till slavar. De gör de tråkigaste jobben, det som alla andra är för fina för att göra. Och Paulus uppmuntrar dem att göra sina arbeten villigt och glatt. Än en gång ser vi värdigheten i de enklaste av arbeten.

Ibland har jag stött på tanken att om man är kristen så borde man inte ha ett vanligt jobb, egentligen borde man vara pastor eller åka ut som missionär eller översätta Bibeln eller göra något annat i kyrkans tjänst. Men det är ett felslut. Det finns inget jobb som inte är bra nog för en kristen. Tvärtom, det går alldeles utmärkt att diska tallrikar eller tömma soptunnor eller rensa avlopp till Guds ära.

2. Varför vi ska göra så

Vi går vidare till den andra kategorin. Den första kategorin var alltså *hur* vi ska göra tjänst och där såg vi fyra saker: (1) inte som ögontjänare, (2) med fruktan och bävan, (3) med uppriktigt hjärta och (4) villigt och glatt. Nu kommer vi till den andra kategorin där vi funderar på *varför* vi ska göra tjänst på det sättet. Här har vi bara två saker, en negativ och en positiv.

1. Inte för att ställa oss in

Vi börjar med den negativa. Paulus säger att vi inte ska vara "ögontjänare som försöker ställa sig in hos människor."

Vi ska inte göra det vi gör för att ställa oss in hos andra människor. Samma tanke återkommer sedan igen i vers 7 när han säger "gör det för Herren och inte för människor".

Lärdomen är att vi inte arbetar för andra människors skull. Det är ju det stora problemet med hela det icke-kristna livet. Som icke-kristna har vi alltid våra tankar på vad andra människor tycker. Vi funderar ständigt på hur olika saker kommer att påverka oss. Kommer det att vara till hjälp för mig? Vi funderar ständigt på vad andra människor anser om oss. Vad tycker de om mig som person? Vad tycker de om mitt utseende? Vi försöker att framställa oss så bra vi kan och fånga andra personers uppmärksamhet, de personer vars godkännande vi

längtar efter. Hela livet handlar om vad andra människor tycker. Är jag bättre än dem? Är jag sämre än dem? Tycker han om mig? Kan han vara till hjälp för mig?

Men som kristna behöver vi inte tänka så. Vi är frälsta av nåd. Vi är inte frälsta på grund av att vi lyckats imponera på rätt person eller för att vi gjort något rätt överhuvudtaget. Vi är frälsta för att Gud är god och dragit oss upp ur evigt fördärv och lagt en ny sång i vår mun. Inför honom har vi ingenting att berömma oss av. Därför behöver vi inte arbeta för att ställa oss in inför någon.

2. Vi gör det för Herren

Det var den negativa delen. Vi ska inte göra tjänst på det sättet för att ställa oss in hos människor. Men varför ska vi göra det då, i positiv mening?

Här finns fyra fraser som alla säger ungefär samma sak. Vers 5 ”så som ni gör mot Kristus”; vers 6 ”var Kristi tjänare”; vers 6 igen, ”som gör Guds vilja”; vers 7 ”gör det för Herren”.

Lärdomen är lika enkel som den är förbluffande: du slav, det arbete du gör, gör du som *en Kristi slav som gör Guds vilja*. Det är stora ord som vi behöver fundera vidare på.

Du är Kristi slav

Det är som att Paulus säger något i stil med ”du slav, du råkar vara en slav i Caesars hushåll, men i verkligheten är du Jesu Kristi slav och din tjänst är ytterst sett till honom”. Han säger att du är Kristi slav. Det gäller för övrigt alla kristna, inte bara de som är slavar under jordiska herrar.

En grundläggande identitet för den som är kristen är, som Paulus säger i Första Korinthierbrevet 6:19, att vi tillhör inte oss själva, vi är köpta till ett högt pris. Att vara en slav under Kristus sammanfattar en stor del av det kristna livet. Vi går inte dit vi själva vill, istället går vi dit Kristus vill. Vi säger inte det vi själva vill, istället säger vi det Kristus vill. Vi tänker inte ens det vi själva vill utan vi tänker det som Kristus vill. Vi tillhör honom helt och hållet.

Han har dött för oss. Han tog på sig den fördömelse som skulle ha inneburit evig plåga i helvetet för oss. Det bar han på sig. Han tog på sig syndens fördömelse och köpte oss fria. Vi är inte längre slavar under synden; vi är fria och det är helt och hållet hans förtjänst. Han är vårt allt. Han är vår sång och vår glädje. Han är vårt hopp. Han är vår vishet, vår rättfärdighet och vår kraft. Att tillhöra honom är vår högsta vilja. Vi vill leva våra liv till hans ära. Vi vill söka hans vilja och vandra på hans vägar.

Allt arbete har värdighet

Så Paulus slår fast att vi är Kristi slavar, vilket är en tanke som återkommer på många andra ställen. Men här säger han också att de jordiska slaverna, när de lyder sina jordiska herrar med fruktan och bävan, är Kristi slavar som gör Guds vilja.

Här har vi återigen tanken om allt arbetes värdighet. Det finns inget i Guds värld som är betydelselöst. Kristus uppmanar oss att sköta våra arbeten som en tjänst för honom. Det innebär att när du städar ditt rum gör du det i tjänst för honom. Du stryker din skjorta, du lagar din mat till hans ära. Du läser dina läxor, du borstar dina tänder, du tvättar fönster och rensar avlopp som en tjänst till honom. Gör det med fruktan och bävan. Gör det med uppriktigt hjärta – med fokus och dedikation – och gör det villigt och glatt.

Vänner, här har vi all anledning att göra upp med vår lathet och med vårt meningslösa scrollande på mobilen. Här har vi all anledning att göra upp med orimliga förväntningar på våra arbeten. Vi tror att arbetet ska ge oss mening med livet och lösa alla problem, men så är det inte. Om du var olycklig innan du började jobba så kommer du att vara olycklig efter att du börjat jobba. Ditt arbete kommer inte att förändra någonting av det. Och här har vi allt vi behöver för att kunna ge oss själva i praktiskt tjänst för vår församling. Du måste inte hitta exakt den praktiska tjänst som passar dig som handen i handsken; det finns värdighet i allt. Om det behövs personer som hjälper till som hjälpledare i söndagsskolan, gör det villigt och glatt. Om det behövs personer som tar ansvar för ljud och tekniska grejer, gör då det villigt och glatt.

III. DEN ÖVERORDNADES TJÄNST FÖR GUD

Vi har en punkt kvar, men den är mycket kort. Det är punkten som handlar om den överordnades tjänst för Gud. Anledningen till att den är så kort är att Paulus säger ”och ni herrar, gör på samma sätt mot era slavar.” Det innebär att allt Paulus sagt till slavar också gäller deras jordiska herrar.

Men det finns två saker vi måste se.

Inte hota

Det första är att Paulus uppmanar de jordiska herrarna att inte hota sina underordnade. Det innebär förstås att de inte får använda sin auktoritet för att hålla sina underordnade kuvade. Att hålla dem fast i sin underordning genom att använda sin auktoritet på ett orättvist sätt.

Räkenskap inför Herren

Men det verkligt intressanta är vad som kommer efter det. Paulus säger att ”Ni att ni har samme Herre i himlen som de, och han är inte partisk.”

Det är en upprepning av tanken i vers 8,

Efesierbrevet 6:8 (SFB-15)

☞Ni vet ju att var och en som gör något gott ska få sin lön av Herren, vare sig han är slav eller fri.

Det här pekar mot den dag då alla människor, både kristna och icke-kristna ska avlägga räkenskap inför Kristus. Det är ett tema som återkommer ofta, inte minst i Jesu egen undervisning, ofta i skrämmande starka ordalag. Det här är en allvarlig fråga. På den yttersta dagen ska var och en stå inför Kristus och avlägga räkenskap för den tid vi haft i det här livet och han ska ge oss gott eller ont (se 2 Kor 5:10).

AVSLUTNING

Vi är frälsta av nåd, det är ingen tvekan om det. Samtidigt har den här texten betydelse. Jag förundras över hur ofta jag ser personer som kallar sig kristna som lever sina liv som om Gud inte finns. De är inte redo för bröllopfesten. De väntar inte på brudgummen. De är inte klädda för festen. De är upptagna av sitt eget.

Älskade vän, låt det inte vara sant om dig. Ge dig själv till Kristus utan att hålla någonting tillbaka. Påminn dig om att du är köpt till ett högt pris och du tillhör inte dig själv. Ge dig

själv i tjänst och trofasthet både i ditt vardagliga arbete och till din församling. Kristus gav sig själv för dig. Älska då honom uppriktigt och helhjärtat.